

Jeg går av som visepresident i Norsk psykologforening



Beskjeden fra landsmøtet har ikke gitt meg den motivasjonen som hadde vært nødvendig for å beholde denne krevende bijobben.



Heidi Tessand trekker seg som visepresident i Norsk psykologforening rett i etterkant av landsmøtet.

Tidligere i valgkampen var jeg tydelig på min støtte til Andreas Høstmælingen som presidentkandidat, og at jeg ikke var enig med Håkon Skard i at vi trengte en ny retning. Jeg har ved to anledninger – først da Høstmælingen trakk seg, og da Trond Løkling ønsket ytterligere avklaringer – sagt at samarbeid på tross av uenighet er mulig. Dessuten er det landsmøtet, ikke presidenten, som bestemmer retningen. Jeg håpet og trodde at foreningens høyeste organ skulle gi oss vedtak og en sentralstyresammensetning som balanserte mellom de tre «beina» vår plattform er bygget på: fagforeningsarbeid, fagpolitisk arbeid og samfunnspolitisk arbeid. Det fikk jeg ikke.

Selv om noen av sakene handlet om samfunnet - som hovedsatsingsområdet og klimautvalg - handlet det aller meste om psykologer og oss som fagforening. Som flere av delegatene sa i en pause: «Det har handlet om visjoner og samfunnsperspektiv i 12 år nå, på tide med noe annet.»

Retningen viste seg også i valgresultatet: 7 av 10 i det nye styret jobber i spesialisthelsetjenesten og flere har dobbeltverv som foretakstillitsvalgte.

- Les også intervjuet: Ønsket seg et annet veivalg

Landsmøtet har ikke bare valgt en ny president. Det har gjennom sine vedtak og valg av styre gitt Skard en klar støtte i hans retningsvalg. Det har staket ut veien mot en forening med mindre bredde, mindre fagutviklingsfokus og en mye tydeligere fagforeningsprofil. Jeg aksepterer selvfølgelig det, men det er en reise jeg ikke vil være med på. Sammensetningen er for meg så skjev at forutsetningen for å være den visepresidenten jeg ønsker å være for foreningen dermed ikke er til stede. Beskjeden fra landsmøtet har ikke gitt den motivasjonen som hadde vært nødvendig for å beholde denne krevende bijobben.

Jeg håpet i det lengste at landsmøtet ville staket ut en bredere kurs enn det Håkon Skard la opp til i sin valgkamp. Derfor ville jeg også stå løpet ut. Men når landsmøtet nå har sagt sitt, og jeg er så uenig i det retningsvalget medlemmene vil ha, kan jeg ikke lenger forsvare å delta i denne «regjeringen». Jeg beklager til alle jeg nå skuffer.